

Иван Вазов

На гарата

Днес бях на гарата. Безкрайний влак
към бойното поле борци ще влачи –
от тях се пука той... Гърди на всяк юнак
цветя окичили. А долу изпращачи

с разплакани очи, с приветен взор.
А влакът цял гърми от шумна радост
и кръшни смехове, и песни в хор...
Ех, за беди не мисли буйна младост!

На бой ли? Не, на сватба те отиват!
В очите плам блещи, гърди туптят,
от нетърпение сърца се свиват
за път. О, дълго тука ги държат!

Но знак се даде. Влакът запъхтява.
Ура! Ура! – гръмовен, бурен вой!
И музиката бойна загърмява:
„Съюзници-разбойници!“ – О, боже мой,

какъв възторг и потрес! Там вик, песни,
тук – общ плач! Родино, едничка ти
таквиз извикваш радости небесни
и толкоз сълзи сладки и свети!

13 януари 1916 г.

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Калина Григорова и Мартин Митов, октомври-декември 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4915>]